

Arrest

nr. 87 713 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. CAENEPEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 5 januari 2011 een eerste asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing van 5 augustus 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteert in het arrest van 28 november 2011, gekend onder nummer 70 428, waarbij wordt geweigerd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 19 januari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 17 februari 2012, met kennisgeving op dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. .L. (...)

geboren te Beirouth , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Libanon

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.01.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 05.01.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.11.2011 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 19.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene vijf foto's naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielprocedure foto's van verwondingen op het lichaam en gezicht naar voren bracht en de RW oordeelde dat 'hij over deze foto's met geen woord heeft gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de raad besloot dat aan verzoekers detentie , foltering en ontsnapping geen enkel geloof kan worden gehecht'; overwegende dat de betrokkene een aanklachtbrief van de militaire procureur naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document, dd. 17.05.2011, bij zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een DVD naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

“schending van artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 31.12.1980;

schending van het motiveringsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B.S., 12.09.1991 en schending van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980).

B.S., 31.12.1980;

schending van het beginsel van de fair play,;

schending van het zorgvuldigheidsbeginsel,;

schending van het redelijkheidsbeginsel-/proportionaliteits (evenredigheids-)beginsel;

schending van het beginsel van de gewekte verwachtingen in samenhang met een schending van het gelijkheidsbeginsel

Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31.12.1980; “.

Het middel luidt deels als volgt:

“Artikel 51/8 V.W. stelt:

“(…)

Schending van de motiveringsplicht: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte ... Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering ... Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992.

Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de Wet) . . . De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houdend met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht.

Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoeld wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d. w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen ... “. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B. S., 12.09.1991:

2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ... “

(…)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schenden en wel om volgende redenen.

De beslissing d.d. 17.02.2012 is klaarblijkelijk in strijd met het motiveringsbeginsel, zijnde meer precies de verplichting tot het onderbouwen van elke administratieve beslissing met een inhoudelijk afdoende motivering.

Wat betreft de beoordeling van het “nieuwe karakter” van de bijgebrachte bewijsstukken stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

“overwegende dat de betrokkene vijf foto’s naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielprocedure foto’s van verwondingen op het lichaam en gezicht naar voren bracht en de RW oordeelde dat ‘hij over deze foto’s met geen woord heeft gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat – Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de raad besloot dat aan de verzoekers detentie, foltering en ontsnapping geen enkel geloof kan worden gehecht’; overwegende dat de betrokkene een aanklachtbrief van de militaire procureur naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de Raad voor vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, dat in casu niet het geval is;

overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document d.d. 17.05.2011, bij zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een DVD naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen ...“

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken van bestreden beslissing d.d. 17.02.2012 faalt in rechte.

De motivering met betrekking tot alle drie nieuwe elementen zijnde foto's, aanklachtbrief en DVD, is immers niet afdoend onderbouwd, meer precies met betrekking tot de bewering dat deze elementen geen nieuw karakter zouden bezitten of relevant zijn overeenkomstig artikelen 48/3 en 48/4 V.W. zoals vereist conform artikel 51/8 V.W..

i. Foto's

Met betrekking tot de foto's stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat "dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielpprocedure foto's van verwondingen op het lichaam en gezicht naar voren bracht en de RVV oordeelde dat 'hij over deze foto's met geen woord heeft gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat – Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de raad besloot dat aan de verzoekers detentie, foltering en ontsnapping geen enkel geloof kan worden gehecht'..."

Hierover dient echter te worden opgemerkt dat uit betreffende motivering niet blijkt dat het om dezelfde foto's gaat, welke reeds werden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eerste asielpprocedure.

Artikel 51/8 V.W. vereist enkel dat er nieuwe gegevens aangebracht worden die ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffen. Daarentegen is het niet relevant dat in een reeds eerdere asielpprocedure uitspraak werd gedaan over een asielaanvraag op basis van bepaalde stukken.

Anders gesteld het feit dat reeds werd geoordeeld over de verwondingen van de heer R. doet er niets aan af dat nieuwe bewijsmiddelen hieromtrent rechtsgeldig zijn en in aanmerkingen dienen te worden genomen bij een nieuwe asielaanvraag.

"De rechtspraak over wat een nieuw gegeven is, is vrij soepel, en aan het begrip "gegeven" wordt een ruime betekenis toegekend. Het kan gaan om een nieuw feit, maar ook om een nieuw bewijs van een oud feit; dit bewijs kan bijvoorbeeld een geschreven getuigenis zijn dat nu afgelegd wordt. De omstandigheid dat de getuige deze verklaring tijdens de behandeling van de eerste aanvraag had kunnen afleggen doet er niet toe..."

(L. Denys, Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagair 2010-2011, OVB, Herentals, pp. 148)

Dit komt ook overeen met wat artikel 51/8 V.W. vereist met betrekking tot het concept "nieuwe stukken".

Artikel 51/8 V.W.:

"(...)."

De betreffende foto's zijn nieuw, minstens kan uit de motivering van bestreden beslissing niet worden afgeleid dat het om foto's gaat welke eerder reeds werden neergelegd en gebruikt werden in een asielpprocedure.

Daarenboven bewijzen de foto's alleszins dat de heer R. onderworpen is geweest aan zware slagen en verwondingen welke in elk geval gekwalificeerd kunnen worden onder schendingen van de rechten van de mens (o.a. foltering) en aldus aanwijzingen betreffen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikelen 48/3.

Ter conclusie kan men bijgevolg stellen dat betreffende motivering niet weerlegt dat betreffende foto's nieuwe gegevens betreffen en relevant zijn wat betreft ter bewijs van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade conform artikelen 48/3 en 48/4 V.W.

Daarentegen focust de Dienst Vreemdelingenzaken in haar motivering echter wel op het feit dat er reeds over misschien gelijkaardige foto's werd geoordeeld door de RVV en dat er geen geloof kon worden gehecht aan het bijhorende verhaal van detentie en foltering.

Echter, deze vaststellingen zijn in casu niet relevant daar dit reeds een behandeling ten gronde betreft en dit in deze fase van de tweede asielaanvraag niet aan de orde is, noch bewijst of motiveert dat de nieuwe foto's niet voldoen aan de voorwaarden conform artikel 51/8 V.W..

De motivering inzake betreffende foto's is bijgevolg niet afdoende."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...)."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "(...)."

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de bovenvermelde motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht (foto's van verwondingen aan zijn gezicht en lichaam, een aanklachtbrief van de militaire procureur en een DVD betreffende een brand in het huis van een neef) en dat van alle drie deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

nieuwe gegevens aan te brengen

dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker lijkt voor te houden dat het loutere feit dat nieuwe stukken worden voorgelegd, op zich zou moeten volstaan opdat sprake zou zijn van nieuwe elementen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip “nieuwe gegevens” niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

“(…) (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).” (R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

“In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek — een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

Het loutere feit dat door verzoeker naar aanleiding van diens tweede asielaanvraag niet exact dezelfde foto's werden voorgelegd of niet identiek dezelfde aandachtbrief als bij de eerste asielaanvraag, impliceert geenszins dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te oordelen dat nieuwe gegevens werden voorgelegd door verzoeker.

Dienaangaande dient verwezen te worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.11.2011, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend, indien ze worden voorgelegd ter staving van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker zich naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag steunt op hetzelfde asielrelaas als bij zijn eerste asielrelaas. Zowel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden naar aanleiding van de eerste asielaanvraag dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker meent dat aan het begrip “nieuwe gegevens” ex artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een vrij soepele invulling dient gegeven te worden. In antwoord hierop laat de verwerende partij evenwel gelden dat de voorwaarden -zoals hoger uiteengezet- van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn. Verzoeker lijkt volledig uit het oog te verliezen dat de nieuwe gegevens betrekking dienen te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 19 maart 2012 erkent dat zowel de foto's, als de aanklachtbrief, als de DVD betrekking hebben op feiten die zich reeds voor de eerste asielaanvraag afspeelden. Het loutere feit dat verzoeker beweert pas na de eerste asielprocedure in het bezit te zijn gekomen van voormelde stukken, betekent geenszins dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dient te besluiten dat het in casu nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken waarom voormelde stukken niet naar aanleiding van de eerste asielaanvraag konden worden voorgelegd.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker “geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)” werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit

inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

In zoverre verzoeker opwerpt dat alle nieuwe stukken relevant zijn, daar het stukken zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan afgeleid worden, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat zijn "nieuwe bewijsstukken" voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, volstaat uiteraard geenszins om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

In zoverre verzoeker met de omstandige uiteenzetting omtrent zijn beweerde nieuwe stukken een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde inderdaad kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren bracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het fair play-beginsel zou hebben geschonden, door zich uit te spreken over de bewijskracht van de voorgelegde stukken.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar hetgeen hoger werd uiteengezet. Verzoeker kan niet betwisten dat het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die eevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan bijgevolg wel degelijk kennis nemen van de inhoud van nieuwe stukken, ten einde na te gaan of door verzoeker nieuwe elementen worden aangereikt, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat nog gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

In het bijzonder gelet op het feit dat naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas volkomen ongeloofwaardig is, is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Terwijl verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beweerde nieuwe stukken niet zou hebben onderzocht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerke-

lijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar de feitelijke grondslag, met name onder meer dat de verzoekende partij al eerder foto's van verwondingen op het lichaam en aangezicht bijbracht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat over deze foto's voordien met geen woord werd gerept en dat geen geloof kon worden gehecht aan de detentie, de foltering en de ontsnapping, dat wat de aanklachtbrief van de militaire procureur van 17 mei 2011 en de DVD betreft, deze tijdens een eerdere aanvraag hadden kunnen voorgelegd worden, dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verzoekende partij betwist niet en toont evenmin aan dat de verwerende partij met een bepaald document geen rekening zou hebben gehouden. Al de neergelegde stukken worden vermeld en beantwoord in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij houdt onder meer voor dat wat de foto's betreft niet dezelfde foto's werden neergelegd als deze overgemaakt ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag. Volgens haar bewijzen de foto's dat zij onderworpen was aan zware slagen en verwondingen waaronder foltering. Uit de motivering kan niet afgeleid worden dat de foto's nieuwe gegevens bevatten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vijf foto's niet identiek dezelfde foto's zijn als deze bijgebracht tijdens de eerste asielaanvraag. Tijdens de eerste asielaanvraag werden foto's neergelegd over mensen in actie. De foto's die de verzoekende partij thans bijbrengt handelen blijkens de verklaringen ter terechtzitting van beide partijen over de verzoekende partij en zouden (twee van de kopies van de foto's zijn onzichtbaar) de littekens van de verzoekende partij betreffen, volgens haar veroorzaakt ten gevolge van mishandelingen. Een vergelijking van de foto's, voor zover als mogelijk, toont aan dat deze een ander voorwerp hebben. Als enig motief stelt de bestreden beslissing hierover: *“overwegende dat de betrokkene vijf foto's naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielprocedure foto's van verwondingen op het lichaam en gezicht naar voren bracht en de RVV oordeelde dat 'hij over deze foto's met geen woord heeft gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de raad besloot dat aan verzoekers detentie, foltering en ontsnapping geen enkel geloof kan worden gehecht.”* Dit motief is minstens deels onjuist omdat uit het administratief dossier blijkt dat de foto's neergelegd ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag foto's betreffen van mensen in actie en niet foto's over opgelopen verwondingen. Bovendien blijkt uit de betiteling van de foto's neergelegd ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag dat de verzoekende partij de originelen heeft neergelegd. In het administratief dossier zijn er twee foto's van de vijf overgemaakte foto's, waarvan het onmogelijk is na te gaan welk voorwerp de foto's bevatten. Wat deze twee foto's betreft die zich slechts in kopie in het administratief dossier bevinden en die een volledig zwart beeld te zien geven, kan de Raad zijn wettigheidscontrole onmogelijk uitoefenen. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Wat de drie andere foto's betreft, waar beeldvorming wel mogelijk is, blijkt dat er geen gelijkenis is tussen deze en de tijdens de eerste asielaanvraag neergelegde foto's die zich in het administratief dossier bevinden zoals het de Raad gekend is. Van foto's betreffende deze verwondingen, overgemaakt tijdens de procedure over de eerste asielaanvraag, is niets terug te vinden in het administratief dossier, zodat het motief dat stelt dat eerder foto's werden voorgelegd aangaande verwondingen op lichaam en gezicht geen steun vindt in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat bovendien in het arrest 70 428 van 22 november 2011 onder punt 2.4. vermeld wordt dat de foto's neergelegd tijdens de procedure die betrekking heeft op de eerste asielaanvraag foto's zijn die betrekking hebben op verzoekers vader. Volgens punt 2.6. van voormeld arrest zou de verzoekende partij ook foto's hebben bijgebracht van de verwondingen op het lichaam en het gezicht die de verzoekende partij zou opgelopen hebben tijdens een detentie. Deze foto's bevinden zich evenwel niet in het administratief dossier. De Raad kan derhalve evenmin controleren of de thans overgemaakte foto's de zelfde verwondingen betreffen waarover sprake in het voormeld arrest, terwijl uit voormeld arrest blijkt dat dit concrete redenen opgeeft waarom de destijds voorgelegde foto's niet konden worden aanvaard. Minstens is de motivering van de bestreden beslissing onduidelijk en kan niet worden afgeleid of het over dezelfde foto's gaat die eerder zouden zijn overgemaakt, hetzij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bedoelt dat het foto's betreffen met een gelijkaardig voorwerp. In dit laatste geval is het evenmin duidelijk waarom de foto's niet beschouwd worden als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Waar de verwerende partij stelt: *"Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken waarom voormelde stukken niet naar aanleiding van de eerste asielaanvraag konden worden voorgelegd."* kan dit motief voor wat de foto's betreft niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN